

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 195.

55de Møde.

Tirsdagen den 16de April.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Men den høitæredede Finantsminister oplyste ikke, paa hvilke Grunde han støttede denne Anskuelse. Jeg troer, at, naar man nu seer hen til de Skatter, hvorom her er Tale, saa vil man finde, at de ere regulerede for en stor Deel idetmindste i det forrige Aarhundrede, og der er dog ikke lagt nogen Deel deraf over paa Tienden, men de ere alene baaerne af Alger- og Engs-Hartkorn, samt Skov- og Møllekylbs-Hartkorn; Tienden derimod har man ved en senere Bessatnings-Lovgivning bessattet, navnlig ved Forordningen af 1ste October 1802 og 15de April 1818 og flere andre senere Skatte-anordninger. Det er altsaa ikke af Mangel paa et Forhold mellem Alger- og Engs-Hartkorn og Tiende, at man til det Diemed, hvorom her er Tale, kun har bessattet den ene af disse Bessatningsgjenstande og derimod ikke den anden; men det maa ligge i særegne Forhold, om hvilke det ikke bliver af Bigtighed at søge nærmere Oplysning i det her foreliggende Tilfælde, da Spørgsmaalet kun dreier sig om at finde, hvilke Bessatningsgjenstande der tidligere have baaeret de Udels, om hvilke her er Tale, og som nu skulle reguleres paa en ny Maade paa Grund af Omstændigheder, som ere fremkaldte af andre Lovgivningsarbejder, der skulle fremmes. Man kan altsaa i det tidligere Bessatningsforhold ikke finde noget Forsvar for at sammendrage disse i deres Bæsen forskjellige Bessatnings-Gjenstande til en Bessatningsseenhed; thi det bestaaende Bessatningsforhold har jo netop medført, at man ikke har bessattet den ene af dem i det Diemed, hvorom her nærmest er Tale. Det skulde altsaa være med Hensyn til Fremtiden, at man skal søge at bestemme denne Eenhed.

Hvad den fremtidige Bessatning til Staten angaaer, da har jeg allerede udtalt mig om, at Udvalget ikke har kunnet ansee det for hensigtsmæssigt nu at tage Bessættelse herom. Hvad den fremtidige Bessatning til communale Diemed eller, saaledes som den høitæredede Finantsminister anførte, til Amtsrepartitionsfondene angaaer, da maa derom i det Bessættelige gjælde de samme Betragtninger, som ere gjorte gjældende med Hensyn til Bessatning til Staten. Bessatningen af Hartkorn og Tiender er nemlig af en saadan Natur, at de Uligheder og tildeels Uretfærdigheder, som i Hensæende til Skatternes Regulering kunne finde Sted, tildeels have jævnet sig i Tidernes Løb, saaledes, at man skal gjøre sig Umage for saa lidt som muligt at røre ved de bestaaende Forhold i denne Hensæende, da man ellers udsætter sig for nye Misgreb. Naar en vis Bessatningsgjenstand af den omhandlede Art ikke tillige har udredet Bidrag til et vist bestemt Diemed, skal man derfor, saalange man ikke kan foretage Omregulering af det hele Bessatningsforhold, heller ikke kaste Udelsen over paa samme, og, naar Tienden ikke tidligere har bidraget til Amtsrepartitionsfondene, skal man derfor, foruden af den i deres Bæsen liggende Marsag, ogsaa af den nu fremhævede historiske Grund, heller ikke i Fremtiden lade dem deeltage i denne Bessatning, uden naar dette kan skee ved en heel ny Skatteregulering. Subsidiært har den høitæredede Finantsminister henstillet til Udvalget, naar man indskrænker Skatterne netop til et vist bestemt Beløb, der skal træde istedet for de tidligere Skatter, som Forslaget gaaer ud paa at ophæve — da ialtsald at sammendrage denne nye Skat med den ældre Landstat, og han har navnlig i den Hensæende gjort opmærksom paa den praktiske Interess, dette kunde have ved Beregningen af Skatten. I den Hensæende vil jeg først tillade mig at beraabe mig netop paa den samme Autoritet, jeg anførte